

VINDUET

ved

ODD KVAAL PEDERSEN

I boken «Hvit manns Gud» — titelen er i seg selv den hardeste anklagen — siterer forfatteren, den britiske journalisten Rhona Churchill, et par replikker i slutt-kapitelet. Sort journalist: «Tiden er på vår side. Vi kan bare vente til de afrikanske nasjonene er sterke nok til å gi oss væpnet hjelp.» Hvit drosjesjåfør: «De kan ikke vinne, for vi har alle våpnene, ser De.»

I dag er replikkene ikke lenger uttrykk for dystre spådommer. Da den dynamiske algirske statssjef Ben Bella i mai i år kom til det afrikanske toppmøtet i Addis Abeba, gjorde han det straks klart at han ønsket handling, ikke bare ord. Det charter som ble undertegnet av de 30 afrikanske statssjefene, kan være betydningsfullt nok, men den beslutning som åpner virkelig dystre perspektiver, var den som ble tatt etter forslag fra statsminister Ben Bella om dannelsen av en guerillastyrke som kan settes inn for å avskaffe siste rest av koloniheredømme og hvit undertrykkelse på det afrikanske kontinent. Mer konkret sagt betyr det portugisisk Angola og Verwoerds Sør-Afrika. I følge avisreferatene sa Ben Bella at det uavhengige Afrika må være forberedt på å «die a little» hvis frihetsbevegelsen skal triumfere. I Algerie, hvor tusenvis av mennesker har vært villige til å «die a little» siden bokstavene FLN bare var mystisk rabbel på husveggene, står menn ferdige til å føre kampen videre.

Den sorte journalisten vil antagelig få rett. «Tiden er på vår side.» På den andre siden holder statsminister Verwoerd fast ved en politikk som drosjesjåføren ga et naivt, men ikke desto mindre betegnende uttrykk for: «De kan ikke vinne, for vi har alle våpnene, ser De.»

Ikke siden Hitler og Stalin...

I dag er voldspolitikken i Sør-Afrika gjennomført enda mer konsekvent enn da Rhona Churchill foretok sin reise. Landet er blitt fullkommen politistat. Hundretusener er deportert, barn er skilt fra foreldre og ektemenn fra hustruer. En lang historisk utvikling ligger bak det forstenede sinnelag som uttrykkes med ordet «apartheid», men aldri har forherdelsen gitt seg slike utslag som i dagens Sør-Afrika. Når opprettelsen av de såkalte Bantustans er fullført, vil over fem millioner mennesker være forflyttet.

— Ikke siden Stalin forflyttet Volga-tyskerne eller Hitler forflyttet Europas jøder, er det blitt gjort slike foranstaltninger for å transportere en hel befolkning bare for å tjene et fåmannsveldes interesser, skriver Colin Legum, medarbeider i den ansette, britiske søndagsavisen Observer.

Det synes med andre ord klart at Ben Bellas guerilla-plan på den ene side og Verwoerds økende terror på den annen, neppe levner Luthulis ikke-volds-politikk særlige sjanser. Legum går så langt som til å si at alle parter nå regner med vold, og at regjeringens talsmenn går foran når det gjelder å forberede opinionen på hva som forestår. De snakker ikke lenger om *hvis*, men *når* det bryter løs. Hos afrikanerne taler man ikke lenger om hvorvidt man bør gripe til vold, men hvilken form voldshandlingene bør få.

Rasefordommene og de flyktige sympatiaksjonene

Det ville unektelig være mest bekvemt om man kunne betrakte rasestrid som et utelukkende regionalt problem. Men det kompleks av problemer som ligger til grunn for vår tids kanskje største ulykke, lar seg vanskelig rubrisere, hverken geografisk, politisk eller ideologisk. Irrasjonelt som det er, kan det vanskelig forklares eller løses ad logisk eller vitenskapelig vei.

Her i landet har Sør-Afrika lenge vært et objekt for resolusjoner. Somme tider blir ordene både store og billige. Andre ganger merker man at menneskene bak resolusjonene føler at de må gi uttrykk for sin solidaritet selv om ord er et fattig redskap. Uten å ville svekke den berettigede boikott-stemming som preger en stor del av den norske opinion når det gjelder forholdet til Sør-Afrika, må det være riktig å peke på at en reell solidaritet ikke kan bygges opp uten på grunnlag av en sikker prinsipiell holdning som igjen forutsetter et maksimum av opplysning. Det er selvfølgelig positivt at man reagerer sterkt mot de overgrep som det sør-afrikanske fåmannsvelde setter i verk overfor afrikanere, fargede og asiater, men som en hver annen ideologi kan apartheid-ideologien varte opp med «forklaringer» som lett kan virke besnærende på en lite grunnfestet opinion.

Det er et spørsmål om det ikke er påkrevet med en undersøkelse av hva barn og voksne tenker og mener om menneskene i Asia og Afrika. Fremstilles objektet for vår utviklingshjelp som en naivt godtroende «onkel Tom» eller som et likeverdig medmenneske? Jungel- og safaribøker har neppe alltid befordret den mest nøkterne informasjon, og sannheten om Afrika har nok i noen grad vært den «sannhet» som best tjente en mer eller mindre bevisst imperialistisk tankegang. Det blir en oppgave for vår tids forskere og forfattere å skrive om Afrika og Asia uten å støte mot fordømmenes klippe eller bli dratt med i romantikkens malstrøm. En slik beretning, som hverken prøver å fylle ukjente felter i mosaikken med fantastiske eventyr eller som underslår slike fakta som nød, elendighet, åndefrykt og stammetyranni, vil hjelpe oss til å forstå dybden i det den kristne misjon hevder, nemlig at alle mennesker er født like med den samme rett til liv og livsutfoldelse. Eller for å bruke formuleringen i en studierapport fra Kirkenes Verdensråd:

«Raseproblemet er i første rekke problemet hvordan mennesker erhverver seg det rette forhold til alle sine medmennesker, og hvordan menneskeheten anerkjenner Gud som den himmelske far for alle. Alle mennesker deler en felles menneskelighet i Kristus gjennom skapelsen og gjenløsningen. Og for den kristne rekker dette utover raseforskjellene. Forskjell i hudfarge og utseende, i kultur og rasemessig opprinnelse er alt sammen noe av rikdommen ved Guds skaperverk. Det er Guds vilje at mennesker skal leve sammen i et sant brorskap. Ulik behandling av rasemessige grunner er bare en av de mange måter som fordommer og urettferdighet gjør dette brorskap umulig på. Grunnvollen i vår kristne pakt er at Kristus kom for å skape en ny gjenløst menneskehet, og at vi er ett i Kristus. Så lenge vi ikke virkeliggjør denne enhet i våre kirker og vitner om den for verden, svikter vi vår lydighet mot ham.»

Uten at man forsøker å påvirke de brede lag av folket med en slik grunninnstilling til medmennesker av en annen rase, kan man lett komme opp i forhold som virker temmelig forvirrende. Flyktige sympatiaksjoner kan være verdifulle nok i en aktuell situasjon, men siden kan det vise seg at engasjementet ikke var sterkt nok til å forebygge fordommene når de opptrådte fra en ny og uventet kant. I Storbritannia står Labour-partiet overfor en kinkig situasjon som illustrerer dette. Partiets nye leder Harold Wilson erklærte for en tid siden at en fremtidig arbeiderparti-regjering vil stanse alle britiske våpenleveranser til Sør-Afrika. Wilson har dessuten gitt sin støtte til de forskjellige anti-apartheid-bevegelser og kampanjer mot kolonialisme. Man kan med andre ord vanskelig trekke Labours prinsipielle holdning i tvil. Men situasjonen ute blant folk er ikke fullt så enkel. Parallelt med aksjonene mot apartheid har man i Storbritannia kunnet iakttatt et økende rasehat og en stadig mer utbredt diskriminering. Og tragisk nok ser det ut til at Labours egne menige går foran. Et stigende antall arbeiderforeninger har nektet ikke-hvite adgang, og om forholdene i Bristol forteller det danske «Informations» medarbeider Frank Oswald:

«Kjensgjerningen at de hvite Afrika-kolonisters psykologi finnes like så utviklet blant britiske arbeidere, anskueliggjøres for tiden i Bristol, hvor det lokale offentlige transportselskap diskriminerer mot fargede arbeidere (i dette tilfelle 8 000 vest-indere) som ikke kan bli konduktører eller førere. Noen få fargede, forklarer firmaet, arbeider i garasjen, men de ansettes ikke på offentlige transportmidler. Det var nødvendig for å beskytte de hvite borgerne. Saken ble offentlig skandale da de hvite fagforeningsmedlemmer slo fast at de ville streike i protest hvis selskapet bøyde seg for vestindernes krav om likestilling — eller at de i det minste ville unnsi seg sin loyalitet overfor Labour-partiet. Årsaken til denne holdning viser seg å være den samme gamle stamme-overtro som ligger bak fanatismen i Rhodesia eller Alabama: «Det arbeider hvite kvinner på bussene», «Hvite passasjerer vil ikke føle seg trygge om aftenen» eller simpelthen: «Folk vil ikke like det». Da affæren ble kjent i pressen, avga den kommunale transportmyndighet en erklæring om at diskrimineringen ikke måtte tolereres. Fagforeningsledelsen (den mektige Transport and General Workers' Union) uttalte

at den ikke anerkjente raseforskjellene. Og selvste Wilson sa det samme da han på sitt partis vegne ble spurt. Ikke desto mindre er ikke en eneste farget blitt ansatt på Bristols busser ennå.»

At rasehysteriet også gir seg groteske utslag bak jernteppet, gjør såvisst ikke saken bedre. Samtidig med rasestriden i Alabama kunne man lese at tsjekkiske studenter hadde demonstrert mot fargede studenter i Praha. Man får sanne hva misjonsmannen Erik W. Nielsen har sagt: «Raseproblemet er ikke en idé, ikke et problem, men situasjoner, personer, stadig varierende.»

Diakonien og den sosiale strukturendring

Diakonien ble på mange måter misjonens plogspiss. Fra misjonshistorien kjenner man tallrike eksempler på hvordan «kjerlighetens handlingsspråk» skapte varme nok til å åpne både menneskehjertener og landegrenser. I dag spenner misjonsdiakonien over et stort register — fra hospitaler og poliklinikker til traktorstasjoner og barnehager. Og i dette «Diakonien år» er det berettiget å stanse opp både ved de ruvende resultater og den stille, spontane enkeltinnsats som aldri ble registrert i noen årsberetning.

Chesterton spekulerer et sted over det faktum at mange mennesker finner inspirasjon i ruinene av en kirke, men sjelden eller aldri i ruinene av et menneske. Eller kanskje er det nettopp det den kristne diakoni rett forstått gjør, ikke fordi diakonen nyter synet av syfilitikerens eller den spedalskes åpne sår, men fordi han i et hvert nedbrutt menneskelegeme ser ruiner av et tempel som kan restaureres her eller i evigheten.

Misjonsdiakonien er grenseoverskridende, ikke bare i geografisk betydning. I det nye, industrialiserte samfunnet som man øyner konturene av i Afrika og Asia, blir diakonien stilt overfor nye utfordringer — eller kanskje rettene sagt! den gamle utfordring i nye former. Urbaniseringen fører til at gamle slekts- og familiebånd brister. Den tekniske revolusjon bringer inn nye verdimål. Med andre ord er man midt oppe i en sosial strukturendring som uten tvil har positive trekk, men som også — og særlig under den brutale omveltningprosessen — vil skape store problemer.

I sin bok «Kontinenter i oppbrott» peker teol. og fil. kand., Anne-Marie Thunberg på en del av dem. I brytningen mellom ulike tradisjoner og i rotløsheten som preger mye av bylivet, er det ikke så underlig at f. eks. skilsmisser blir en vanligere foreteelse enn på landsbygdene. I visse byområder i Afrika sies det at opptil 70–80 prosent av ekteskapene blir oppløst. I andre områder regner man med en skilsmisseprosent på 50. Nå skal man kanskje ikke tro blindt på statistikk, spesielt ikke når den opererer med tall fra strøk der ikke alle ekteskap registreres, sier forfatteren, men likevel er det et faktum at industrialiserings- og urbaniseringsprosessen har undergravet ekteskapets stabilitet.

En følge av dette er økende prostitusjon (et alment og alvorlig problem i storbyene i de fattige landene) og økt ungdomskriminalitet, skriver Anne-Marie Thunberg. Hun peker på at misjonen, lenge før situasjonen var så alarmerende

som nå, hadde sin oppmerksomhet henvendt på urbaniseringens problemer, men hun mener også å kunne slå fast at «den protestantiske kyrkan er illa rustad før at arbeta i städerna och i industrimiljön». Den konklusjon kom man forøvrig også fram til under ekspertkonferansen i Sjøtorp i 1959, der diskusjonen i første rekke dreide seg om forholdene i Afrika.

Siden da er den kristne kirkes ansvar i områder hvor de sosiale forhold er under hurtig forandring blitt grundig utredet. Økonomer, forretningsfolk, fagforeningsfolk, sosiologer, lærere, prester og misjonærer har bl.a. i Kirkenes Verdensråds regi drøftet kirkenes og misjonens ansvar i den sosiale og kulturelle utvikling, i det politiske liv og i den økonomiske utvikling. Hensikten med dette arbeid har vært å peke på tiltak som kunne bringe ballanse og harmoni inn i en situasjon som i dag er forvirret, ofte nesten kaotisk. For en stor del er denne oppgave av politisk art, men det er klart at dersom den kristne diakoni mener det alvorlig når den sier at den vil ta seg av det hele menneske, kan den ikke se bort fra den utfordring som møter den i form av dårlige boligforhold, altfor lave lønninger, arbeidsløshet og direkte fattigdom.

Men den kristne diakoni har et enda videre sikte enn å etablere et harmonisk samfunn. Kirken vet nemlig at hvor fullkomment velferdssamfunnet enn måtte virke, vil det alltid være mennesker som faller utenfor.

Kristi kirke og samfunnets avvikere

Fra FN's talerstol ble det for ikke lenge siden uttalt at arbeidet for avvikerne i det moderne samfunn er den største sosialmedisinske oppgave i vår tid. Det vil neppe være uriktig i vår sammenheng å erstatte ordet «sosialmedisinsk» med diakonal. I en tid med kaotiske samfunnsforhold der det gamle livsmønster brytes opp før et nytt riktig får feste, må kirken se det som en oppgave å kalle til besinnelse på et rett forhold til avvikeren — mennesket som legger sitt livsløp slik an at det havner i utkanten eller langt utenfor det borgerlige samfunn, eller som rett og slett ikke makter å tilpasse seg det kompliserte samfunnsmaskineriet.

Hvis kirken bygger på at Kristus lever og at han i går og i dag er den samme, må den forkynde at menneskene ved en opportunistisk eller ukjærlig avstandtagen fra avvikeren, også bryter ut av selskapet med Kristus, han som gjør seg solidarisk med mennesket, ikke bare i rennestenen og i fengslet, men under den hesligste og mest nedverdige form for henrettelse — døden på korset. «Sannelig, i dag skal du få være med meg i Paradis». Disse ord av Jesus inneholdt neppe noen protest mot Romerretten eller det verdslige rettsapparat, men de sprengte besteborgerlighetens snevre tankegang.

«Bær hverandres byrder og oppfyll på denne måte Kristi lov», skriver Paulus. Denne Kristi lov er igjen en besinnelse på det han selv sier: «Hva dere har gjort mot en av disse mine kristne brødre, det har dere gjort mot meg». Spørsmålet blir da om kirke og misjon — uten å forkludre forholdet mellom det verdslige og åndelige regimente — vil sette inn på en helt evangelisk holdning

til avvikerer. Lederen for Kirkens Korshær i Danmark, pastor Haldor Hald, har sagt det slik: «De helliges samfunn er ikke de heldiges samfunn».

Det er klart at kirken i gitte situasjoner kjenner ansvar både for å holde samfunnets samvittighet våken og for å opptre som «moralens vokter». Men i en tid hvor forrående tendenser virker alarmerende, forrykkes lett perspektivet. Og i den forvirring som da oppstår, har kanskje kirken mange steder hatt tilbøyelighet til å inngå forsvarssamarbeid med «det pyntelige» i stedet for å operere ut fra evangeliets sentrum, Kristus. Hans vei fører ut og ned til menneskene, og i forhold til hans nåde står vi prinsipielt likt.

Meningen med dette er ikke å oppmuntre til sosial likegladhet, for den asosiale tilværelse er i seg selv en lidelse. Men kirken og misjonen må, ikke minst i en vanskelig brytningstid, være seg bevisst at man også har noe å bringe der hvor resosialisering ikke er mulig.

Den stygge afrikaneren

Boken «Den stygge amerikaneren» som i skjønnlitterær form var en besk kritikk av byråkrati og uforstand i den amerikanske utenriksstjeneste i Asia, ble ikke bare bestseller. Det forlyder at man på ansvarlig hold oppfordret framtidige tjenestemenn til besinnelse på bokens innhold. Hensikten med romanen var å fortelle noe viktig om den psykologiske bakgrunn for anti-amerikanismens paradoks: «Dess mer vi gir, dess dårligere blir vi likt.»

I år er det kommet en annen bok, «L'Afrique Noire est mal parti», som i vest-europeiske aviser anbefales som lesning av folk som skal arbeide i Afrika. Et fransk magasin har satt den øverst på listen over de verker redaksjonen mener bør leses av den som vil prøve å sette seg inn i afrikanske forhold. Forfatteren, professor René Dumont, bygger på personlige erfaringer og grundige studier av forholdene i de femten nye afrikanske statene som utgjorde de franske kolonier. Anmeldelsene av boken (som denne omtale bygger på) kaller den avslørende. Dumont legger ikke skjul på «de ubotelige skader europeernes kolonistyre gjennom århundrer har forårsaket», men langt verre er det at «femten presidenter med 150 ministre og tusentall parlamentsmedlemmer fortsetter å utnytte sine landsmenn med de samme metoder som europeerne har vært så flinke til å bruke til sin egen fordel». Korrupsjonen har aldri vært større enn den er i dag, og den lille «elite» mangler patriotisme. Selvstendigheten gjelder fortsatt bare byene, sier de utfattige bøndene som må tåle tvangsarbeid, sultelønn og småfunksjonærers tyranni. I de tidligere franske kolonier foregår det i dag en nykolonialisering. Frigjøringen av koloniene måtte komme, men forat innbyggerne skal få fordel av at de hvite utbyttere er dratt sin vei, må de snarest mulig kvitte seg med dem som kopierer europeerne. «De kopierer seg fordervet på de tidligere europeiske kolonisters slette eksempler.»

Professoren generer seg ikke for å nevne i fleng groteske eksempler på hvordan den nye overklassen utbytter sine egne. Gabon (450 000 innbyggere) har et parlament med 65 medlemmer og hvert medlem tjener i løpet av halvannen måned

det samme som en bonde tjener i løpet av et langt og slitsomt liv. Ministerfruer kjøper dyre villaer i Europa, luksusbiler importeres til bruk for funksjonærene, komitéer reiser rundt på dyre og ofte overflødige reiser. Landenes hovedindustri er administrasjon. Budsjettene bringes i balanse ved fransk hjelp. Afrikanerne er begynt å skaffe seg en kostbar og upraktisk elite av teoretikere. De bygger fremtiden på hjelp fra utlandet. Hjelp trengs, men det må sørges for at overskuddet — profittene — ikke som før tar veien til de landene som har sendt gaver, sier professoren.

Det er utvilsomt sunt at man av og til blir presentert for et slikt uretusjert bilde, så sant det ikke på noen måte blir oppfattet forkjert — som en appell til vestlig arrogant og «der-kan-dere-se»-mentalitet.

200 år etter Egede

La oss et øyeblikk dreie nordover, til Grønlands kirke som har sin opprinnelse i Hans Egedes misjonsgjerning for over 200 år siden. Egede formådde å vinne grønlandernes tillit og å overføre denne tilliten til den kirke han sto for. Like til nå har det vært et spesielt tillitsforhold mellom grønlanderne og deres kirke — et tillitsforhold som har spilt en stor rolle under hele kolonitiden og under de store omveltninger som foregår nå, skriver pastor Mads Lidegaard i en kronikk i det danske «Kristeligt Dagblad».

Han forteller om vekkelsen som skapte liv og begeistring i menighetene i begynnelsen av dette århundre, men som nå i 2. og 3. generasjon har mistet noe av sin opprinnelige kraft og om kirkens sterke og solide stilling før 1950 da nyordningen kom. Den tok sikte på å omdanne Grønland fra et primitivt selfangersamfunn til et moderne fiskeindustriamfunn. Kirken ble ikke riktig med i denne omformingen, den hadde vanskelig for å omstille seg, og alt i alt mistet kirken autoritet i forhold til de nye fremstormende instiutsjoner. Særlig inntrykk gjorde det at skolevesenet ble skilt fra kirken og fikk sin egen ledelse. Kirken ble ikke midtpunktet alene, det ble en spredning av interessene slik det alltid skjer der teknokratiet slår igjennom. Videre har kirken møtt konkurranse fra andre kirkesamfunn og sekter. (Jehovas vitner, adventistene, pinsevevnnene og nå til sist den katolske kirke. Sistnevnte forbereder, såvidt man kan skjønne, et vel tilrettelagt og dyktig misjonsfremstøt.)

Pastor Lidegaard tar for seg den kritikken som er reist mot kirken på Grønland. Det er blitt klaget over kulturell svikt, manglende moralsk autoritet og manglende opplysningsvirksomhet når det gjelder andre kirkesamfunn og sekter. I noen grad innrømmer pastoren at ikke alt er som det skal, men likevel ville det være forkjert dersom man fikk det inntrykk at alt er oppløsning og tilbakegang, skriver han. Kirken har fremdeles en stor plass i grønlandernes bevissthet, og den er åpen for alle, uansett hvordan de ytre kår måtte ha artet seg. Pastoren nevner spesielt «utkantmennesket», og understreker kirkens omsorg for «havnepiger og drukkenbolte og hva ellers fromme mennesker ved at nævne af slemt». Når det gjelder bebreidelsen mot kirken for den «lunkne vanekristendom», skriver pastoren:

«Det er ingen tvil om at Grønland i dag trenger det man kunne kalle en god gammeldags vekkelse, både kirkelig og folkelig — det går jo ofte hånd i hånd — en vekkelse som vel alene kunne få skred i hele den menneskelige utvikling og vekke opp av dvale. Men den slags kan man ikke kommandere med — det er som med sterke dype følelser — kjærlighet, glede: Hvis man jager etter dem, smutter de. De kommer når Vårherre selv vil — når jorden er svanger av grøde og seden legges i — når folkesjelen er beredt for noe nytt, og en sier det forløsende ord som lukker opp for slusene. Men det er blott ikke noe man kan messe frem — det må som meget annet ventes i naturens orden.»

Nordisk Missionstidsskrift — ny redaksjon, ubrutt linje

Fra og med nr. 1, 1963 redigeres det 74 år gamle Nordisk Missionstidsskrift av amanuensis Johannes Aagaard i samarbeid med generalsekretær, pastor Erik W. Nielsen, generalsekretær Erik Petersen og sekretær, pastor Arne Thomsen. Den nye redaksjonen har gitt det gamle tidsskrift et noe endret utstyr, men noe linjebrudd mellom den forrige og nåværende redaksjon er det ikke. Amanuensis Aagaard summerer i en innledende artikkel opp tidsskriftets historie, og om de siste års utvikling skriver han:

«Idet pastor C. Rendtorff nå trer tilbake som redaktør, er det god grunn til å føye noen kommentarer til den rekke av tidsskrifter som hermed er endt. Rendtorff hører med til en generasjon av brobyggere. I løpet av de 12 år som er gått siden NMT ble overtatt av Rendtorff, er det skjedd en nesten utrolig utvikling. Biskop Axel Malmstrøm (redaktør 1941—1951) var ingenlunde uten forbindelse med denne utvikling — allerede i hans rekke kan man merke de første utslag derav. Men det er under Rendtorff denne utvikling kom til full utfoldelse. Det er blitt bygget bro mellom gammelt og nytt, slik at skarpe brud er unngått, men samtidig slik at det nye er kommet klart frem. Vi er ingenlunde kommet til veis ende ennå, men vi begynner å kunne se målet.»

Amanuensis Aagaard nevner Rendtorffs brobyggerarbeide både når det gjelder «menigheten» og menighetene, forholdet mellom selskapene og forholdet mellom den ekumeniske bevegelse og misjonsbevegelsen. Redaktøren skriver: «Lenge før New Delhi integreringen var Rendtorff på denne enhetslinje. Og han har medvirket vesentlig til denne gledelige kjensgjerning at vi ikke hos oss — i motsetning til situasjonen i Sverige og Norge — har skullet gjennom pinaktige stridigheter i denne forbindelse.» Aagaard tillegger også Rendtorff en god del av æren for at Dansk Missionsråd i dag står som et virkelig fellesskap mellom selskapene. Når Dansk Missionsråd overtar utgivelsen av Nordisk Missionstidsskrift fra og med nr. 1, 1963 er det noe symbolsk ved det, skriver redaktøren, som til sist også nevner sin forgjengers brobyggerarbeid mellom teologien og misjonsvitenskapen. Han avslutter artikkelen slik:

«Misjonsvitenskapens to store farer er disse: enten at man lager teologi på praksis og altså blott herliggjør det bestående — eller at man lager teologi uten relasjon til praksis og blott taler i tunger. Som bibelteolog har Rendtorff alltid

visst at siste instans i debatten aldri var status quo og de «faktiske forhold», men skriften alene.»

Med sitt første hefte i den nye rekken har redaksjonen gjort en frisk og spennende opptakt. Gustaf Wingren drøfter inngående kirkens diakoni i forhold til det moderne samfunns sosiale omsorg, Knut Ochner og Konrad Thomas skriver om sendelse — over henholdsvis geografiske og sosiale grenser, pastor P. Wandall forteller om enhetskirken i Sør-India og Gunnar Weman om det nordiske misjonsstudieprosjektet. Videre inneholder tidsskriftet bokanmeldelser, bokorientering og nyhetsnotiser. Både dette hefte og listen over kommende artikler viser at redaksjonen kjenner en forpliktelse overfor ordet «nordisk» i navnet. På den annen side kan redaksjonen gjerne la det danske humøret skinne gjennom. Skriveferdige dansker kan nå en gang dette å si viktige ting med et glimt i øyekroken.

Nytt fra Egede Instituttet

Representantskapsmøte i Egede Instituttet ble holdt 27. mai i Instituttets lokaler, Theresesgt. 51 B, Oslo. Møtet ble ledet av formannen i representantskapet, biskop dr. Johs. Smemo. Arsmelding og regnskap for 1962 samt budsjettforslag for årene 1963 og 1964 ble fremlagt og godkjent. Til nytt medlem av styret ble valgt rektor Nils Engelsen og til varamenn: oversøster Edith Lochert, journalist Harald Stene Dehlin og res. kap. dr. Jørgen Ruud.